

Радой Ралин
Гробове край Шиклош

Израснаха край Шиклош снощи късно
над двеста нови, пресни гробове.
Дали затуй денят е днес навъсен
и вятърът далечен злобно вей?

Дали затуй – съсирен като рана –
грей залезът, полетата мълчат?
И черни, и безпомощни гераните
в далечината скърцат и стърчат?

Аз стискам само в джеба си юмука.
Аз гледам тъпо. Нищо аз не знам.
Едва се сдържам – сълзите ще рукнат.
И чувствавам се много слаб и сам...

Бе боят продължителен и тежък
и много кръв през боя се проля.
Но ти не спря пред вражите бумтежи,
ти, братко наш, ти всичко надделя.

Ти даде на противника отплата.
Спаси се на родината честта.
И живите отминаха отгатак,
а мъртвите останаха в пръстта.

Те, живите, с врага ще се разправят,
те, живите, врага ще победят,
но мъртвите ще спят в пръстта корава,
в земята чужда мъртвите ще спят.

Израснаха край Шиклош двеста гроба –
най-свидните другари в тях лежат.
Мълча пред тях от болка и от злоба
и сълзите не мога да сдържа.

1946

КРАЙ

© 1946 Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Публикация:

Радой Ралин. Избрани творби в два тома. Том първи
„Български писател“, С. 1984

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5835>]